

[Kurt Brauer.]

os med her, er jo i og for sig også en slags udskydelse, nemlig af vores dagpengereform. Jeg skal ikke bore nærmere i det, for jeg tror i og for sig nok, der kan være rimelige grunde til at vente med den egentlige dagpengereform til senere, og jeg kan så glæde mig over de dele af den, som har fundet plads i det foreliggende lovforslag.

Jeg skal ikke trætte med en gentagelse af hr. Arne Larsens argumentation fra forleden, da spørgsmålet om arbejdsløshedsdagpengene blev behandlet; jeg kan bare henvise til argumentationen som en vejledning i, hvordan SF ser på dagpengeproblematikken.

Ajourføringen af satserne kan vi uden videre godtage; der er bare det, at hr. Finn Christensen argumenterer så overbevisende for en forhøjelse af dækningsprocenten fra 80 til 90, at jeg ikke kan forstå; han ikke smuttede op på 100 med det samme, mens proppen nu var af, for det er jo i virkeligheden dér, vi skal ende. Der er en meget stor del af befolkningen, som har løn under sygdom, og det, vi må arbejde hen imod, må være, at hele befolkningen skal have løn under sygdom. Sygdom er noget, der kommer udefra, og ikke noget, der kan lastes den enkelte, og udgifterne under sygdom er ofte meget større, end de er, når man kan være erhvervsaktiv; derfor synes jeg, det ville være ganske rimeligt, om vi allerede i denne omgang forhøjede fra de 80 pct. op til 100. Socialistisk folkeparti har gjort opmærksom på nogle gange fra denne talerstol, at det er vort principielle sigte, men vi har aldrig undladt at gøre opmærksom på, at lavere satser, altså lavere grænser for maksimumsydelserne i kroner og øre, vil vi være parat til at overveje og diskutere, alt under indtryk af, hvordan den økonomiske situation måtte ligge.

Men det, vi ikke kan diskutere, er princippet om, at man skal have fuld løn under sygdom, og ligesom der meget hurtigt bør indføres fuld løn under arbejdsløshed i hvert tilfælde for de lavest lønnede, som ofte falder ned under et eksistensminimum, må der meget hurtigt gennemføres fuld løn under sygdom i hvert tilfælde for de lavest lønnede, fordi disse mennesker, hvis vi bare begrænser med 10 pct., for slet ikke at tale om, hvis vi bliver på de 80, simpelt hen fal-

der ned under et rimeligt eksistensminimum; de kan ikke leve af de penge, der er tilbage.

Jeg kan have al mulig respekt for hr. Simonsens argumentation om, at procentvis taber man givetvis mere, hvis man befinder sig lidt højere oppe på indkomstskalaen; det må jeg give ret i. Jeg går også ind for, og det gør SF, at når vi til sin tid har fået foretaget en rimelig indkomstfordeling her i Danmark — og det skulle næppe tage alt for mange år, før noget så dant kan gøres — så må man også overveje at gennemføre princippet for hele befolkningen. Det må blive dér, vi ender, altså i en art almindelig samfundspension.

Jeg har aldrig kunnet begribe, hvorfor man ikke kan gå ind for princippet om fuld løn under sygdom — i hvert tilfælde for de lavest lønnede må jeg hellere igen sige for en sikkerheds skyld. Jeg har mødt mangedannede argumenter i den debat, og de fleste af dem går i virkeligheden på en slags mistillid, en mistillid, som man ikke nærer over for tjenestemænd og funktionærer, der har fuld løn under sygdom, men en mistillid, som man nærer over for fagbevægelsens folk, over for lønarbejdere. Man går uden videre ud fra, at de vil give sig til at pjække som rasende, hvis det er sådan, at de ikke lider et direkte økonomisk tab derved. Der er ikke nogen statistikker, der har vist, at funktionærer og tjenestemænd pjækker som rasende, men man går altså uden videre ud fra, at det vil arbejderne gøre, hvis de bliver stillet i den situation. Jeg synes, det er en smålig tankegang, og jeg glæder mig over, at jeg dog ikke har mødt den her i dag, men gad vide, om den ikke vil dukke op under debatten, for den er meget populær.

Jeg må som sagt give hr. Simonsen ret i talen om disse højtlønnede, og jeg håber meget, at vi engang kan nå frem til også at løse de — jeg siger ikke højtlønnedes, men højere lønnedes problem. For det er klart, at det kan betyde ganske alvorlige afbræk med påfølgende alvorlige sociale komplikationer, at en familie med f. eks. 50.000-60.000-70.000 kr. om året, som har baseret sit liv på en sådan indkomst, pludselig går ned med så relativt mange procent. Det kan virkelig føre til sociale komplikationer, så vi til syvende og sidst får samfundsudgiften alligevel; vi møder den bare et andet sted i